

padné, poněvadž tam šlo o úpravu výživného pro nezletilce po vyčerpání odbytného, nikoliv o zaplacení nákladů učiněných na nezletilce osobou třetí. Bylo proto usnesení soudů nižších jakož i řízení jim předcházející zrušiti podle § 42 odst. 4 j. n.

Čís. 11353.

Nebyla-li uzavřena předběžná smlouva (§ 936 obč. zák.) o úschově (o zápůjčce), nýbrž došlo-li k jednotlivým uschovacím smlouvám (smlouvám o zápůjčce) teprve odevzdáním peněz, nerozhoduje o věcné příslušnosti soudu součet všech do uschování daných částek podle § 55, druhá věta, j. n.

Nejde o případ § 55, třetí věta, j. n., tvrdí-li žalobce, že odpočtený peníz byl žalovaným vyrovnán tím, že ho v souhlasu se žalobcem použil k obstarání různých potřeb pro sebe a pro žalobce.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1932, R I 587/31.)

Žalobce odevzdal žalované do úschovy různé částky, úhrnem 14.293 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované vrácení 8.493 Kč, daných jí v různých dobách do úschovy, při čemž odpočítal od 8.493 Kč 3.738 Kč, jichž bylo použito s jeho svolením k obstarání různých potřeb pro něho a pro žalovanou, a zažaloval tudíž na okresním soudě zbytek 4.755 Kč. K námitce věcné nepříslušnosti s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku věcné nepříslušnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nepochybné je, že jde o jistinné pohledávky a že platí o nich při oceňování hodnoty předmětu sporu ustanovení § 55 druhá věta j. n., pakli spočívají na témže skutkovém a právním důvodu, jsou-li částmi jediného a jednotného nároku. Ze žalobcova přednesu, jenž jest podle § 41 j. n. rozhodujícím, však nevyplývá, že jde o jediný a jednotný nárok rozdělený na částky pod 5.000 Kč. Neboť žalobce tvrdí, že se rozhodl střídati úspory ke krytí výdajů zamýšleného sňatku se žalovanou a že jí jednotlivé částky odevzdával do úschovy. Netvrdí však, že ujednal předem se žalovanou, že s ní uzavře v budoucnu pokaždé smlouvu uschovací o úsporách. Netvrdí, že s ní ujednal smlouvu ve smyslu § 936 obč. zák. (pactum de contrahendo), již má na mysli ustanovení § 957 druhá věta obč. zák., po případě § 983 druhá věta obč. zák., jež je pro strany již projevem souhlasné vůle závazná. K jednotlivým uschovacím smlouvám, po případě smlouvám o zápůjčce jakožto realním smlouvám došlo, jak správně rekursní soud rozpoznal, teprve odevzdáním peněz a uzavřel proto žalobce se žalovanou tolik samostatných smluv uschovavacích, po případě o zápůjčku, kolikráté jí uspořené částky skutečně odevzdal. Jak žalovaná svěřené jí peníze opatrovala

(§ 961 obč. zák.), je lhostejno, neboť jde o nepravidelnou úschovu (depositum irregulare) a je uschovatelka povinna vrátiti jen věci téhož množství a téhož druhu a žalobce také nic jiného nežádá. Je-li tomu tak, je zřejmo, že do úschovy odevzdané částky nespočívají na témže, nýbrž jen na stejnorodém právním a skutkovém důvodu a nerozhoduje o příslušnosti soudu součet všech, i touto žalobou nezažalovaných, do uschování daných částek podle § 55 věty druhé j. n. Žalobce zažaloval jednotlivé částky dané do úschovy žalované, jež nepřesahují jednotlivě 5.000 Kč. Úhrnem činí ovšem 8.493 Kč. Od toho odpočítává 3.738 Kč, jichž bylo použito s jeho svolením k obstarání různých potřeb pro něho a pro žalovanou, takže žaluje zbytek 4.755 Kč. Součet 8.493 Kč nečiní sloučení jednotlivých nároků podle § 227 c. ř. s. nepřípustným a nevylučuje předmětnou příslušnost dovolaného okresního soudu, poněvadž nejde o případ § 55 třetí věty j. n. Žalobce nedospívá totiž ke konečné jistině 4.755 Kč srovnáním svých pohledávek se vzájemnými pohledávkami žalované, nýbrž tvrdí, že odpočtená částka 3.738 Kč byla žalovanou vyrovnána tím, že jí v souhlasu s ním použila k obstarání různých potřeb pro něho a pro sebe, že tedy na místě placení byla tímto způsobem vyrovnána (§ 1414 obč. zák.) a zanikla. Rozhodujícím pro přípustnost sloučení zažalovaných nároků je proto konečná částka 4.755 Kč. Poněvadž žalobce spojil v žalobě jednotlivé pohledávky, jež ani v součtu ani jednotlivě nepřevyšují 5.000 Kč, je dovolaný okresní soud podle § 49 čís. 1 j. n. k řešení sporu příslušný a neodůvodněnému dovolacímu rekursu nebylo proto vyhověno.

Čís. 11354.

Opatrovnickým schválením osnovy tržové smlouvy nabyt druhý smluvník práva ve smyslu § 11, druhý odstavec, nesp. říz.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1932, R I 816/31.)

Opatrovnický soud schválil usnesením ze dne 17. července 1930 osnovu kupní smlouvy, již prodávala choromyslná nemovitosti manželům Františku a Marii V-ovým. Toto usnesení bylo doručeno dosavadnímu opatrovníku choromyslné Janu J-ovi dne 21. července 1930. Nový opatrovník choromyslné František J., jemuž bylo usnesení ze dne 17. července 1930 doručeno při jeho jmenování dne 15. září 1930, podal do tohoto usnesení dne 24. září 1930 rozklad, jemuž soud prvního stupně vyhověl a změnil usnesením ze dne 9. března 1931 své schvalující usnesení ze dne 17. července 1930 v ten rozum, že schválí prodej nemovitostí jen s podmínkou, že pro choromyslnou bude zřízena na nemovitosti doživotní služebnost bytu. K rekursu manželů V-ových změnil rekursní soud usnesení prvního soudu ze dne 9. března 1931 v ten smysl, že se rozklad Františka J-a jako opatrovníka choromyslné do usnesení ze dne 17. července 1930 zamítá. Důvody: Rozklad došel na soud dne 24. září 1930, v době, kdy napadené usnesení, doručené dřívějšímu opatrovníku Janu J-ovi dne 21. července 1930, bylo již v právní moci. Na tom nemění nic, že novému opatrovníku Františku